

In de Week Gelegd 40, 25-09-2022, Een leven van goud of oud ijzer?

Amos 6, 1a. 4-7; I Timoteüs 6, 11-16; Lucas 16, 19-31

Zou de profeet Amos 6, (1a. 4-7) zich thuis gevoeld hebben in het debat, dat volgde op Prinsjesdag? Hij doet zijn naam 'Amos=Sterk' eer aan, waar hij de rijken van zijn tijd de les leest: jullie vreten de boel op en laten een ander met de zooi zitten; dat het land intussen naar de ondergang keldert, kan jullie niet schelen. Wacht maar, jullie worden hier zelf slachtoffer van! Amos zet zijn toehoorders niet enkel aan tot denken, maar ook tot het maken van een *keuze*: vóór of tégen gerechtigheid! Wat mag het je kosten?

Horen wij dit ook in ons parlement, hebben de sprekers hier hun *hart* aan de rechtvaardigheid verpand, of zijn er ook die herrie maken om zó aandacht voor hun persoon te genereren?

Het is de oude vraag: ben je voor jezelf of de ánder in de weer, ga je *voor goud of ijzer*?

Paulus spoort ons in de tweede lezing (I Timotheüs' 6, 11-16) aan te streven naar: gerechtigheid én godsvrucht, geloof én liefde, volharding én zachtmoedigheid. Het lijkt hem niet gauw te veel, hij vindt dit nódig. Paulus verwijst naar het goud van ons geloof, dat belijdt dat God rechter is over ieder. Dat geloof moet de geest waaruit wij leven, voeden, zodat ons leven 'spoort'. Wanneer je wilt sporen heb je aan één wiel niet genoeg. Dat is precies de crux van de sámenleving. Dankzij de ánder kan ik er zijn, door diens ogen besta ik.

In de Kamer was er woensdag één afgevaardigde die sprak over het goud van het oude ideaal, de 'coöperatieve gedachte', die de vinger op de wonde legde. Wat je alleen afkunt, doe je het best in je eentje, waar wij elkaar nodig hebben, werken we sámen. Aan de slag dus!

Velen zullen die gedachte *en public* beamen. Maar wat te doen wanneer het lastig wordt, gaan we dan weer over tot het vertrouwde ijzeren patroon, terwijl wij beter weten!?

Jezus vertelt ons (Lucas 16, 19-31) de parabel over de arme Lazarus en de egoïstische rijkard. Wanneer de rijkard na zijn dood in de hel belandt en de arme man boven in de hemel ziet genieten, vraagt hij Vader Abraham of de arme zijn familie en vrienden kan waarschuwen, zodat het gruwelijke lot van de hel hen bespaard blijft. Maar Abraham zegt dat de mensen op aarde Gods woord hebben om hun leven op te oriënteren. Als dit een '*dode letter*' voor hen is, zullen ze ook niet luisteren naar iemand die uit *de doden* opstaat ...

Het is niet uit weelde dat wij ons wenden tot de inspiratie van Gods woord, maar uit bittere noodzaak. De ander kan niet zonder ons, noch wij zonder de ander. Samenwerken is ons gezamenlijke traject. Wanneer we dat spoor volgen, komen wij tot het maken van een verantwoorde keuze!

Dit vraagt wat van ons, want 'alleen stof komt vanzelf aanwaaien' (anon).

